

**„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR!
Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”
(Zsolt. 34,9)**

Az ünnepek táján gondolkoztam el azon, hogy milyen sokszor használjuk úgy a „boldog” szót egy év során úgy, hogy szinte észre sem vesszük, és bele sem gondolunk mélyen a tartalmába! Boldog karácsonyt, névnapot, születésnapot, új évet, húsvéti ünnepeket kívánunk. De valóban ezekben rejlik a boldogság? Tavalý a boldogmondásokat boncolgattuk precesen, de nem

árt visszatekinteni erre a fogalomra így év elején, amikor arra vágyunk, különösen a járvány és veszteségek, korlátok árnyékában, hogy ez az év boldogabb legyen.

De mi is kell a boldogsághoz? Kutatások szerint célok, amikért küzdünk, anyagiak, jó közérzet, emberek, akik szeretnek bennünket, és akiket mi is szerethetünk, lélekemelő időtöltés. Ez mind valóban fontos, és egyáltalán nem lebecsülendő, de önmagában még nem elég. Nézzük meg, hogy hányan ülnek kényelmes otthonban, akár még családdal is körülvéve magányosan, depressziósan, megkeseredve! Én magam is olyan gyakran kapom magam azon, hogy milyen sok panasz hagyja el a szám, pedig igazából nincs is okom elégedetlenkedni. Mi tehát a kulcs?

Talán az, amit *Viktor Frankl*, az egykori koncentrációs tábor megjárta pszichológus mondott, az ottani tapasztalatai alapján, hogy aki nem tudja miért él, az nem is él, csak vegetál, létezik. Csak vonszolja magát egyik napról a másik. Ez a mindent átjáró üresség érzése okozza a legtöbb idegi és lelki megbetegedést. Vagyis mi kell a boldogsághoz és életörömhöz? Az, hogy tudjam, miért élek, miért vagyok egyedülálló egyetlen példány ebben a hatalmas világmindenségben, még akkor is, ha a világ azt akarja elhítenni velem újra és újra, hogy pótolható vagyok. Olyan pótolhatatlan emberek vagyunk, akiknek egyedülálló feladata van ebben a világban, csak meg kell találni azt. Boldogság a belső egyensúlyból fakad. Akinek az életében valami rendezetlen, az nagyon tud fájni. Takargatjuk, de újra és újra előjön, mindenre kihat, mert hamis. Szeretjük azt gondolni, hogy az jelenti a boldogságot, ha minden tökéletes, minden jól megy, ha sehol semmi nem fáj, nem kényelmetlen. Csakhogy ilyen nincs, ebben az új évben sem lesz így! Vagy ha lesz is, csupán pillanatokra. Az igazi boldogság mindennél sokkal több. Az igazi boldogság belülről fakad, és annak vonása az „annak ellenére is, hogy...” ilyen, vagy olyan az élet.

Tavalý végig néztük, hogy Jézus milyen sok megdöbbenő paradoxonban beszél a boldogságról. Ahhoz, hogy igazán érettek lehessünk, nem lehet megspórolni a nehézségeket. Nézzük meg, hogy azokon a pontokon, ahol nagy felismerésekre jutottunk, épültünk, ott mindig nehézségek voltak, sőt esetleg tragédiák és veszteségek. A szenvedés egyben egy prizma is, amely által egy más szögből, más színben láthatjuk a világot, önmagunkat, vagy épp Istent. A kulcs az, amiről a zsoltáros beszél, hogy kivel éljük-e meg mindezt? Látjuk-e benne, mögötte Istent? Hozzá menekülünk-e, amikor nehéz, hogy erőt merítsünk belőle, vagy gubbasztunk egyedül, mint egy sebzett madár?

Aki boldog akar lenni, annak élnie kell! Teljes életet. Megélnie az élet mélységeit és nehézségeit, de az örömeit, feladatait is. Ne féljünk ettől! A kérdés a „hogyan-ban” van. Isten belülről, a nekünk adott Szentlelke által felfelé akarja irányítani a tekintetünket, és vezetni akar bennünket, hogy érezzük és lássuk, hogy az Ő útja, az Ő terve jó! Boldoggá akar tenni bennünket nem csupán a 2021-es évben, hanem egész életünkben. Megzavarhatatlanul, elvehetetlenül kiteljesedetté, áldottá, vagyis olyan emberekké, akik tudják, hogy van céljuk, és vannak feladataik a világban Isten gyermekeiként, még akkor is, ha esetleg sírunk és nem mindig úgy sikerülnek a dolgaink, ahogy mi elterveztük, mert „Érezzük, és látjuk, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” Amen.

(Berényiné Csinády Melinda)